

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/25/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218207274
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7218207274.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudcov Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Petra Tutka v spore žalobkyne I. Y., T.. XX.X.XXXX, H. D. Y., M. X, proti žalovanej VÚB, a.s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 320 155, zastúpenej Remedium Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739 o určenie, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 15Csp/230/2018-73 z 25. februára 2020

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. P r i z n á v a žalovanej proti žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví tohto rozhodnutia rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol na základe žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhal určenia, že Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XXXXXXXX zo dňa X.X.XXXX (ďalej len „Zmluva o úvere“) uzavretá medzi stranami sporu je bezúročná a bez poplatkov a zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že Zmluva o úvere, na základe ktorej jej bol poskytnutý spotrebiteľský úver s vykonaním platobných transakcií z úveru prostredníctvom kreditnej karty s úverovým rámcom 2 400,- eur, so štandardnou mesačnou splátkou 80,- eur, neobsahuje výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov tak ako to vyžaduje ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Z uvedeného dôvodu považuje poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

3. Súd prvej inštancie citujúc § 137 písm. d/ CSP § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. napriek skutočnosti, že sa jedná v danom prípade o určovací žalobu, neskúmal existenciu naliehavého právneho záujmu. Zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa X.X.XXXX mal za preukázané, že právny predchodca žalovanej ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník uzatvorili dňa X.X.XXXX zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalovaný aktivoval v prospech žalobkyne kartu QUATRO s úverovým rámcom 2 400,- eur pri štandardnej mesačnej splátke 80,- eur a štandardných úrokoch 22,80% ročne.

4. Právne vec posúdil podľa ust. § 137 písm. d/ CSP, § 9 ods. 2 písm. k/, § 11 ods. 1 písm. b/ a ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z..

5. K žalobkyňou namietanej absencii povinnej obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. uviedol, že v zmluvách uzatváraných podľa tohto zákona nemožno od veriteľa žiadať, aby v nich uvádzal presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky, poukazujúc na eurokomformný výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z.. a tiež na záver prijatý v uznesení NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017, a teda že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Súd tiež uviedol, že podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa bezodplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy vo forme amortizačnej tabuľky. Súd prvej inštancie preto žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

7. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP a navrhla odvolaciemu súdu zmeniť napadnutý rozsudok a určiť, že predmetná zmluva je bezúročná a bez poplatkov. Uviedla, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na ničím nepodloženom závere, že pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje výšku, počet a termíny splátok, úrokov a iných poplatkov, je potrebné vychádzať z eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z., v zmysle záveru ktorého uvedené ustanovenie zákona nevyžaduje aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok. Žalobkyňa má za to, že postupom súdu prvej inštancie, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, nebol naplnený princíp jej právnej istoty, nakoľko Najvyšší súd SR sa v uvedenom rozhodnutí nezaoberal otázkou, či v danom prípade sa nejedná o zmluvu o úvere, ktorá nestanovuje povinnosť veriteľa na amortizáciu istiny. Má za to, že ani v predmetnom konaní súd prvej inštancie neprihliadol na skutočnosti, ktoré v konaní boli preukázané, a to že sa jedná o zmluvu o úvere bez stanovenia povinnosti veriteľa na amortizáciu istiny poukazujúc na znenie ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa názoru žalobkyne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zdôraznila, že nakoľko zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu neobsahovala dohodu o amortizácii istiny úveru, nemohla ani pri vynaložení primeranej opatrnosti pri podpise zmluvy zistiť lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov. V nadväznosti na uvedené poukázala na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov.

8. Žalovaná vo svojom písomnom podaní k odvolaniu uviedla, že žalobcom podávaný výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nie je správny. Mal za to, že tvrdenie žalobcu o tom, že v zmysle tohto zákonného ustanovenia zmluva o úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a to samostatne, je príliš formalistický výklad, v ktorom absentuje racionalita s ohľadom na potreby zmluvného vzťahu. Eurokonformný výklad daného ustanovenia zákona možno dohľadať v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, a to konkrétne v jej článku 10 ods. 2 písm. h/ a následne článku 22 ods. 1 smernice. Európsky zákonodarca vyžaduje jedine uvedenie celkových splátok úveru v zmluve o úvere a nevyžaduje ich osobitné rozčlenenie na jednotlivé zložky. Súdnym dvorom Európskej únie navyše vyhlásil v prejudiciálnom konaní vedenom pod sp.zn. C-42/15 zo dňa 9.11.2006 rozsudok, ktorý je verejne dostupný a ktorého výrokovú časť v bodoch II. a III. súčasne odcitoval so záverom, že žalobca sa domáha toho, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch vykladal tunajší súd v priamom rozpore so zmyslom tohto zákona, rovnako v rozpore so samotnou smernicou 2008/48, t.j. v rozpore s eurokonformným výkladom daného ustanovenia a najnovšie i v priamom rozpore s právne záväzným výkladom smernice 2008/48, ktorý podal Súdnym dvorom Európskej únie v rozsudku SD EÚ. Zákonná požiadavka uvádzať tzv. rozpis splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere neexistuje a neexistovala. Má za to, že pokiaľ žalobca dospel k záveru, že podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. musí zmluva obsahovať tzv. rozpis splátok (de facto amortizačnú tabuľku), žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s dôvodom, prečo by zákonodarca v zákone použil na predpísanie rovnakej povinnosti uvádzať do zmluvy tzv. rozpis splátok (de facto amortizačnú tabuľku) úplne inú terminológiu v § 9 ods. 2 písm. k/ v porovnaní s § 9 ods. 3 v spojení s ods. 5 zákona. Vzhľadom k uvedenému žalovaný nevidí žiadny zmysel uvádzať amortizačnú tabuľku priamo do zmluvy, ak spotrebiteľ danú aktualizovanú tabuľku môže kedykoľvek za trvania zmluvného vzťahu žiadať od veriteľa zadarmo. Skrz logický výklad je nutné podľa žalovanej dospieť k záveru, že zákon tzv. rozpis splátok v zmluve o úvere nevyžaduje a ani nikdy nevyžadoval. Porovnanie miery

zrozumiteľnosti vyjadrenia splátky úverov jednou sumou oproti vyjadreniu uvedenému cez tzv. rozpis splátok (výklad podaný žalobcom) svedčí jednoznačne v prospech žalobkyňou zvolenému spôsobu, t.j. uvádzať sumu splátky jedným údajom. V opačnom prípade by bol spotrebiteľ pre zistenie celkovej výšky každej splátky odkázaný na matematickú operáciu súčtu jej jednotlivých zložiek. Priemerný spotrebiteľ by bol síce takejto matematickej operácie schopný, ale v prospech zrozumiteľnosti zmluvy je jednoznačne uvádzanie splátky jej celkovou sumou, než je uvedenie iba výškam jednotlivých zložiek splátky. Výpočet celkovej výšky by bol dokonca o niečo komplikovanejší pri nerovnomernej amortizácii úveru. Je nedôvodné a nelogické vychádzať z prezumpcie, že zákonodarca mienil ustanovením § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch dosiahnuť zmluvy preplnené (zahŕtené) číselnými údajmi ponechávajúce na spotrebiteľovi, aby si z nich sám vypočítal celkovú výšku každej jednotlivéj splátky úveru. Smernica EÚ nevyžaduje rozdelenie splátok na istinu, úroky a poplatky. Podľa tabuľky zhody k zákonu o spotrebiteľských úveroch, § 9 ods. 2 písm. i/ zákona je transpozíciou článku 10 ods. 2 písm. h/ Smernice EÚ, podľa ktorého v zmluve o spotrebiteľskom úvere je potrebné uviesť výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradil, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Z uvedeného je zrejmé, že smernica vyžaduje v zmluve o úvere uviesť iba celkové splátky úveru a nevyžaduje ich osobitné rozčlenenie na ich jednotlivé zložky. Tento záver potvrdil aj rozsudok SDEÚ Home Credit. Eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch, na ktorý v konaní poukazuje, je celkom zjavne možný a v žiadnom prípade ho nie je možné považovať za výklad contra legem. Pokiaľ zákonodarca uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nie je možné automaticky usudzovať, že istina, úroky a iné poplatky musia byť zvlášť rozpisané a nemôžu byť uvedené spolu v jednom údají o výške, počte a termínoch splátok. Eurokonformný výklad je v tomto prípade možný a súd je povinný ho uplatniť, v plnej miere reflektuje rozsudok SDEÚ Home Credit, napr. pokiaľ ide o rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co/785/2015, 15Co/64/2016, 17Co/963/2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Co/39/2016, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 8Co/34/2017 atď. Rovnako tak aktuálna judikatúra Najvyššieho súdu SR, vid' uznesenie NS SR z 22.2.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2007, v zmysle ktorého nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky. Poukázala na to, že Najvyšší súd SR v uznesení sp.zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.4.2018, sp.zn. 7Cdo/98/2018 zo dňa 30.4.2018 a uznesení sp.zn. 4Cdo/187/2017 upozorňuje, že za účelom odstránenia pochybností o správnom spôsobe výkladu predmetného ustanovenia zákona zákonodarca s výslovným poukazom na Rozsudok SDEÚ a Smernicu EÚ s účinnosťou od 1.5.2018 mení znenie daného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 9 ods. 2 písm. l) tak, že slová „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádza slovami „výšku, počet, frekvenciu splátok“, čo svedčí o tom, ktorý výklad zákona mal a má zákonodarca na mysli. V nadväznosti na naplnenie princípu právnej istoty žalobkyne poukázala práve na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v otázke výkladu ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý opakovane konštatoval, že nie je potrebné aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej splátky. Záverom doplnila, že banka pri vydaní karty nastavila úverový rámec a vopred nevie, akým spôsobom bude klient poskytnuté finančné prostriedky čerpať a preto banka klienta mesačne informuje prostredníctvom výpisu z účtu o výške čerpaných finančných prostriedkov, zostatku, dátume a výške splátok, úrokovej sadzbe, všetkých uplatnených poplatkoch a minimálnej čiastke čo musí zaplatiť.

9. Žalobkyňa v odvolacej replike uviedla, že tvrdenia žalovanej vo vyjadrení k jej odvolaniu sú v rozpore so skutkovým a právnym stavom v danej veci a tvrdenie ohľadom výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. sa nezakladá na pravde. Má za to, že predmetné ustanovenie právnej normy je terminologicky presné a jednoznačné s ustálenými odbornými výrazmi používanými pri poskytovaní úverov v oblasti bankovníctva, preto nevidí dôvod pre ich odlišnú interpretáciu. V ostatnej časti zopakovala názor prezentovaný v odvolaní, na základe čoho navrhla odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok zmeniť s určením, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXX uzavretá dňa X.X.XXXX je bezúročná a bez poplatkov a žiadal priznať plnú náhradu trov konania ako aj odvolacieho konania.

10. Žalovaná v odvolacej duplike na podporu svojich tvrdení poukázala na konanie v obdobnej veci, v ktorom sa odvolací súd nestotožnil s eurokonformným výkladom ohľadne v náležitosti, ktorá je sporná aj v predmetnom konaní a na základe ústavnej sťažnosti vydal ÚS SR nález, v ktorom konštatoval, že princíp ochrany slabšej strany má byť uplatňovaný v rozumnej miere, triezvo a neutrálne, ako akékoľvek iné inštitúty. Ústavný súd uznal význam a dôležitosť interpretácie ustanovení zákona s

ohľadom na skúmanie zámeru zákonodarcu, avšak za takej situácie musia slovenské orgány aplikujúce právo skúmať nielen vôľu slovenského zákonodarcu, ale aj vôľu úniijného tvorca zodpovedajúcej právnej regulácie, pričom v prípade zistenia odchýlky majú sudy za úlohu vyvinúť maximálnu snahu o uprednostnenie cieľa stelesneného v právne záväzných aktoch EÚ. Podľa Ústavného súdu SR výklad predmetného ustanovenia zákona krajským súdom v dostatočnej miere nezohľadňuje charakter a účel spotrebiteľského sporu, čo spôsobuje jeho ústavnú neudržateľnosť. V ďalšom opakovane poukázala na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov ako aj NS SR, v ktorých bol venovaný priestor výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k / zák. č. 129/2010 Z.z. svedčiacom v prospech interpretácie prezentovanej v konaní. Záverom doplnila, že vzhľadom na špecifickosť revolvingového úveru nebolo a nie je objektívne možné uviesť konečnú splatnosť úveru, počet splátok, keďže zmluva je uzatvorená na dobu neurčitú, ako ani celkové náklady úveru, RPMN, pričom zákon aj výslovne počítá s nemožnosťou uvedenia RPMN. Navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny a priznať jej trovy odvolacieho konania v plnej výške.

11. Krajský súd v Košiciach na základe podaného odvolania vec podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolania, t.j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1,2 CSP (vymedzenom odvolacími dôvodmi a námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní) a § 379 CSP, spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, preto rozsudok v napadnutej zamietavej časti a v vo výroku o trovách konania potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, lebo z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov je vecne správny.

12. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo zverejnené minimálne 5 dní na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach (§ 219 ods. 1, 3 CSP).

13. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. Žalobkyňa v odvolaní uplatnila odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

15. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

16. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

17. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

18. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

19. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

20. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv a ani iná vada, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil.

21. Žalobkyňa v odvolaní argumentuje jednak skutočnosťami, ktoré uvádzala už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu a v ostatnej časti sú námietky žalobkyne nedôvodné, a preto odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

22. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť jeho dôvodov a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobkyne dopĺňa nasledovné.

23. Predmetom konania je žaloba o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého na základe Zmluvy č. XXXXXXXXX zo dňa X.X.XXXX z dôvodu, že zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

24. V danom prípade nebolo sporné, že predmetná zmluva predstavuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá vzhľadom na dátum jej uzatvorenia (X.X.XXXX), riadi sa osobitným zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 129/2010 Z. z.).

25. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že v zmysle ustálenej judikatúry nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, a teda že nejde o žalobkyňou namietanú absenciu povinnej obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.

26. Odvolací súd sa s uvedeným názorom súdu prvej inštancie stotožňuje.

27. Posudzovanie absencie niektorých podstatných náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy podľa zákona č. 129/2010 Z.z., má svoj význam z hľadiska posúdenia bezpoplatkovosti a bezúročnosti poskytnutého úveru.

28. Medzi takéto podstatné náležitosti patrí tiež náležitosť zmluvy vyšpecifikovaná v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31.3.2015 a v ust. § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 30.4.2018.

29. Rozhodovacia činnosť súdov nebola jednotná pri rozhodovaní o tom, či absencia rozčlenenia dojednanej výšky splátok povedzme na konkrétnu výšku istiny, konkrétnu výšku úroku a poplatku spôsobuje bezpoplatkovosť a bezúročnosť, resp. ako správne sa má vykladať príslušné zákonné ustanovenie a smernica.

30. Posun v rozhodovacej činnosti o tejto otázke priniesol rozsudok Európskeho súdneho dvora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s. proti Y. H., podľa ktorého:

20.1. článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum,

pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku).

20.2. článok 10 ods. 2 písm. h/ Stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku).

20.3. z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. 20.4. pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku).

20.5. článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku).

31. Riešením danej otázky sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 23. apríla 2018 sp. zn. 4Cdo 187/2017 (podobne ako aj 3Cdo 146/2017 zo 22.2.2018).

32. Z rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo 187/2017 vyplýva, že zákon č. 129/2010 Z.z. je úplnou transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Smernica ako špecifický prameň práva Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli smer sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (odkaz na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

33. Z vyššie citovaného rozhodnutia ďalej vyplýva, že rozsudok konštatoval, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Vychádzajúc zo záveru, že zákonom 129/2010 Z.z. bola transponovaná smernica 2008/48/ES v celom rozsahu, zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z.. Eurokonformným výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky. Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zákonu 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia najvyššieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ smernice (viď bližšie citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018).

34. Pokiaľ ide o otázku, či takýto výklad možno aplikovať tiež na všetky tie zmluvy, ktoré boli uzavreté pred vyhlásením rozsudku z 9.11.2016 Home Credit Slovakia (C-42/15, EÚ:C:2016:842), odvolací súd poukazuje na Rozsudok Súdneho dvora z 5.9.2019 vo veci C-331/18 TE-Pohotovosť s.r.o., podľa ktorého: Článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9.11.2016 Home Credit Slovakia (C-42/15, EÚ:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy, vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

35. Z vyššie uvedeného možno vyvodiť, že posúdenie, či predmetná zmluva obsahuje náležitosť požadovanú v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 258/2001 Z.z., si vyžaduje eurokonformný výklad, podľa ktorého uvedené zákonné ustanovenie síce stanovuje povinnosť uvedenia údajov o splátke, konkrétne jej výške, počtom a termínmi, nie však jej rozpisom na jednotlivé položky, z ktorých pozostáva, pretože uvedené zákonné ustanovenie svojim znením súčasne iba spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa (t.j. istinu, úrok a príp. poplatky).

36. Správny je potom záver súdu o tom, že predmetná zmluva obsahuje náležitosť požadovanú podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 258/2001 Z.z. ako podstatnú náležitosť predmetnej zmluvy, na základe čoho žalobu ako nedôvodnú zamietol.

37. Žalobkyňa v odvolaní argumentuje ďalej tým, že súd prvej inštancie neprihliadol na skutočnosť, že pre prípad potreby získania informácií o vnútornej skladbe anuitných splátok, bola odkázaná na možnosť vyžiadania si amortizačnej tabuľky od veriteľa kedykoľvek za trvania zmluvy, avšak v danom prípade zmluva o úvere nestanovovala povinnosť veriteľa na amortizáciu istiny, resp. neobsahovala dohodu o amortizácii istiny úveru.

38. K uvedenému odvolací súd uvádza, že právo spotrebiteľa vyžiadať si od veriteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky kedykoľvek za trvania zmluvy je zakotvené v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z..

39. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/, y/.

40. V nadväznosti na citované ustanovenie odvolací súd uvádza, že absencia náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z. nemá za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, keďže v taxatívnom výpočte obsahových náležitostí zmluvy, ktorých absencia spôsobuje, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, nie je uvedené.

41. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ust. 397 ods. 1 CSP potvrdil, vrátane výroku o náhrade trov prvoinštančného konania.

42. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

43. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní neúspešná, nemá preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, preto jej odvolací súd priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP.

44. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).